

El PCF nord-català, eco del francès

De la gran influència a l'endemà de la Segona Guerra Mundial, li'n queda poca cosa. Els militants comunistes francesos travessen hores baixes.

El Partit Comunista Francès passa, en l'àmbit nord-català, un mal moment per motius d'àmbit estatal i internacional. De la gran influència l'endemà de la Segona Guerra Mundial, època en què obtenia més del 40% dels vots, li queda poca cosa; un parell de batlles a viles de cinc a set mil habitants (Estagell i Cabestany), una representació simbòlica al Consell General (Diputació provincial), cap diputat al Parlament de París... Amb tot, en les darreres eleccions presidencials franceses encara va obtenir prop de l'11%, amb la candidatura de Robert Hue, quan la mitjana francesa no arribava al 9%. En les eleccions municipals de

la vila de Perpinyà, celebrades un mes després, els comunistes van formar una llista d'unió de les esquerres amb els socialistes, que va obtenir un 18% dels vots.

Quan parlem del departament dels Pirineus Orientals, que inclou la Catalunya Nord, fem mitjanes que amaguen grans diferències locals. Perpinyà ha sofert d'ençà un segle un canvi radical, encara accentuat el 1962 amb la fi de la guerra d'Algèria, per l'arribada de desenes de milers de *pièds noirs* (que es van instal·lar sobretot al barri nou del Molí de Vent). Al segle XIX hi dominava el partit radical socialista, que era l'esquerra possible d'aquells temps; actualment és una vila dretana on el Front Nacional va obtenir, en la segona volta de les eleccions municipals del juny de 1995, més del 36% dels vots. És una ciutat completament terciària, amb un sector industrial molt reduït. I si a les eleccions presidencials Robert Hue va obtenir menys de 5% en els barris del centre més rics, en els barris pobres

amb prou feines va passar del 9%. En canvi als sectors de Prats de Molló (Alt Vallespir) i d'Oleta (Conflent i Garrotxes) passava del 20%, i a les Fenolledes, el sector occità del departament, s'acostava

gut de la *gerontocràcia*. Robert Hue es veu ple de bones intencions i prova de reaccionar, però amb una prudència excessiva. Localment, hi ha disciplina, hom continua pensant segons els esquemes habituals, segons els quals per

ARXIU

Candidats de les municipals del 95 a Perpinyà. El PCF no compta per a res.

al 27%. De la mateixa manera que en les darreres presidencials i a escala estatal s'ha observat una lleugera millora dels resultats en relació amb els que va obtenir André Lajoignic el 1988, el departament dels Pirineus Orientals ha millorat també en més de dos punts el percentatge atribuït a Robert Hue. El PCF, a França i a la Catalunya Nord, segueix els grans moviments de davallada del comunisme als països de l'Est i la petita recuperació recent a Polònia, a Rússia i a altres països.

En l'àmbit local també el PCF ha perdut un gran nombre dels seus militants, desencisats, la major part dels intel·lectuals i la totalitat dels antics companys de camí. Les grans personalitats com Andreu Tourné, han desaparegut o s'han jubilat, i el partit no aconsegueix d'adaptar-se al món modern, a la profunda modificació del treball. Continua basant-se en una ideologia que és incapaç de reelaborar, bo i conservant una línia esquerrana adaptada a les noves classes socials, i manté el mal cone-

exemple el problema català no és un problema nacional, i al capdavant no és important. De fet hom no acaba d'entendre'l: hom el veu encara com una ideologia burgesa que qüestiona la sacrosanta unitat nacional francesa. Hom hi és favorable, tanmateix a una promoció de la llengua i de la cultura catalanes. Els anys setanta els comunistes van manifestar un gran interès teòric: hi va haver unes diades d'estudi, amb la presència de Casanova, hom va discutir si calia o no reclamar la creació d'una llicenciatura de català a la jove Universitat de Perpinyà, hom va organitzar xerrades i vendes de llibres a les festes anuals del Bocal del Tec... En la pràctica, però, no van fer res de notable.

Quan fa tres anys Joan Pau Alduy va succeir el seu pare, Pau Alduy, al cap de l'Ajuntament de Perpinyà, va manifestar la necessitat de lligar caps amb les viles i les institucions del Principat, va integrar en el seu equip alguns membres d'Unitat Catalana, un petit partit catalanista local, i va començar a retolar els carrers de la vila en bilingüe, insistint que ningú no havia fet mai res de semblant per la catalanitat de la Fidelíssima Vila. Va començar també a pagar hores d'ensenyament de català a les escoles de la vila. La cèl·lula del PCF de la Universitat de Perpinyà va publicar un document en què es mostrava inquiet pel "nacionalisme" català del nou batlle, bona prova que fins i tot els intel·lectuals locals no tenen idees gaire clares sobre la qüestió.

Pere Verdager